

Моряцитѣ оставиха облачето да си играе по небето, а тѣ се заловиха на работа: нагласиха спасителнитѣ лодки и гуменитѣ обрачи; закрѣпиха вѣженитѣ стѣлби о кораба и напълниха голѣмитѣ топове за гърмене. На пътниците нищо не казваха, за да се не изплашатъ.

Кѣмъ единъ часа слѣдъ обѣдъ облачето порасте и почна да слиза кѣмъ морската поврѣхностъ. Излѣзе буря и разклати тихитѣ води на морето. То зарева страшно и биеше съ вълнитѣ си невинния корабъ.

Пътниците се изплашихме и скрихме въ стаитѣ. Само матрозитѣ стояха отвѣнъ и чакаха заповѣдъ отъ капитанина за борба срѣщу страшния неприятель.

По едно врѣме около облачето стана чудо, което мнозина не бѣхме виждали: Отъ водата се издигна правъ воденъ стѣлбъ и почна да пълзи кѣмъ облака; въ сѣщото врѣме и отъ облака се спусна новъ воденъ стѣлбъ, който бързаше да посрѣщне първия. Скоро двата стѣлба се съединиха и почнаха да се въртятъ като вихрушка.

Всичко, което бѣше до стѣлбоветѣ почна да се върти около тѣхъ като въртилѣшка. Почна да се клати силно и нашия корабъ. Въ това врѣме капитанинътъ даде заповѣдъ за стрѣлба. За мигъ зареваха дългитѣ морски топове. Облачето ревѣше по-страшно отъ тѣхъ и не имъ се вдаваше, но слѣдъ 10 — 15 гърмежа стѣлбоветѣ се раздѣлиха отново и облакътъ почна да бѣга на друга посока.

Когато се раздѣляха стѣлбоветѣ, настанаха най-страшнитѣ минути за насъ. Водата около кораба се разклати така силно, че го изхвърли